Bibliaóra – 2026. november 05.

Előfohász: „Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből. Én és az Atya egy vagyunk (Jn 10,29-30).” Ámen.

Ének: 67. zsoltár: „Úr Isten áldj meg jóvoltodból…”

Előima: Mindenható, örökkévaló Istenünk, szerető mennyei Édesatyánk! Hálát adunk Neked, hogy jelen vagy szerte a világon, és egyesítő hatalmad által összekötöd mindazokat, akik a Te nevedet hívják segítségül. Köszönjük, hogy jelenléted átível határokon, népeken és nemzedékeken, és szeretetedben mindannyian egyek lehetünk. Kérünk, szenteld meg most a mi együttlétünket is! Legyen Előtted kedves a létünk, a munkánk, minden gondolatunk, érzésünk és vágyunk. Formáld szívünket, tisztítsd meg gondolatainkat, és vezess bennünket a Te igazságod és kegyelmed útján! Segíts bennünket, hogy a Te nagy nevedet ne csupán ajkunkkal magasztaljuk, hanem egész életünkkel dicsőítsük! Add, hogy egyre mélyebben megértsük Jézus Krisztust, az Ő életének titkát, áldozatát és feltámadását, és felismerjük, mit jelent Őt követni életünkben és halálunkban egyaránt. Urunk, Te vagy az út végességét ismerő ember reménysége, és Te vagy az áldott Végtelen, Aki előtt nincs határa a kegyelemnek. Amikor utunk végesnek tűnik, Te akkor is a végtelenség Ura vagy. Amikor erőnk elfogy, a Te erőd hordoz bennünket; amikor nem látjuk a folytatást, Te akkor is készíted előttünk az utat. Hisszük, hogy fényed áttör a sötétségen, reménységed a reménytelenségen, és a hit világossága a hitetlenség homályán. Mert a Te hatalmas szereteted erősebb minden félelemnél, minden kétségnél és minden emberi gyengeségnél. Te vagy a magasság és a mélység Ura. Ismered életünk örömeit és fájdalmait, felemelkedéseinket és mélységeinket. Kérünk, segíts bennünket, hogy minden élethelyzetünkben felismerjük közelségedet, és bizalommal kapaszkodjunk beléd! Taníts bennünket kegyelmed magasztalására, arra a dicsőítésre, amely nemcsak az öröm idején fakad fel szívünkből, hanem a próbák és a könnyek között is. Légy számunkra örök vigasztalás, el nem múló reménység és biztos menedék! Jézus Krisztus, Te vagy a fényes Hajnal, a világ világossága, aki eloszlatod a sötétséget, és új életet ajándékozol nekünk. Ragyogtasd fel világosságodat bennünk és közöttünk! Nyisd meg értelmünket Igéd megértésére, szívünket befogadására, és életünket annak megélésére! Áldd meg a mai Bibliaóránkat! Add, hogy ne csupán hallgatói, hanem megtartói is legyünk a Te beszédednek. Egyesíts bennünket szeretetedben, erősíts meg hitünkben, és vezess közelebb önmagadhoz, hogy életünk minden napján a Te dicsőségedet szolgálhassuk. Jézus Krisztus nevében kérünk. Ámen.

<u>Ószövetségi alapige</u>: Jób könyve 18. fejezet: *„Megszólalt a súahi Bildád, és ezt mondta: Meddig finomkodunk még itt a szavakkal? Gondolkozzatok el, és aztán szálljunk vitába vele! Miért tartasz bennünket állatnak, és miért nézel ostobának? Ha magadat marcangolod haragodban, talán elpusztul miattad a föld, és elmozdul helyéről a kőszikla? Bizony, kialszik a bűnösök világossága, tüzük lángja nem ragyog. Elsötétül sátrában a világosság, mécsese kialszik mellette. Erőteljes léptei megrövidülnek, saját tervei okozzák bukását. Mert lába hálóba gabalyodik, és kelepcébe kerül. Sarkát csapda ragadja meg, és hurok feszül rá. Hurok van elrejtve számára a földön, és csapda az ösvényén. Körös-körül félelmek rémítik, és kergetik lépten-nyomon. Éhesen várja a nyomorúság, és készen áll a veszedelem, hogy elbuktassa őt. Darabonként rágja le bőrét a kór, darabonként rágja le róla a halálos betegség. Kirángatják biztonságos sátrából, és elhajtják a borzalmak királya elé. Sátrában nem az övéi laknak, lakóhelyére kénkövet szórnak. Alul elszáradnak gyökerei, és felül lefonnyad az ága. Emlékezete eltűnik a földről, és nem emlegetik nevét az utcán. Világosságból sötétségbe taszítják, a föld kerekségéről elűzik. Utódja és sarjadéka nem lesz népe között, senkije sem marad lakóhelyén. Végnapján elszörnyednek a nyugaton lakók, és iszonyat fogja el a keleten lakókat. Bizony, így jár az álnokok hajléka, annak lakóhelye, aki nem akar Istenről tudni.”*

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1. A csend és a gondolkodás – mire való?

Bildád felszólítja Jóbot, hogy hallgasson el és gondolkodjon. Első hallásra akár bölcs tanácsnak is tűnhet. Hiszen valóban vannak helyzetek, amikor a csend többet ér a szavaknál, és a gondolkodás fontosabb a gyors válaszoknál. De nem mindegy, milyen csendet kérünk a másiktól, és mi történik bennünk ebben a csendben. Bildád csendje a másik elhallgattatására szolgál. Nem azért akarja, hogy Jób elcsendesedjen, hogy jobban megértse őt, hanem azért, hogy Jób végre elfogadja az ő igazságát. Jézus csendessége egészen más. Jézus gyakran félrevonult, csendben imádkozott, kereste az Atyával való közösséget (ld. Lk 5,16). Az Ő csendje nem az ember elutasítását, hanem az Atyára figyelést jelentette. Nem a saját igazát akarta mindenáron érvényesíteni, hanem az Atya akaratát kereste. Bildád csendet követel, Jézus csendet keres. Bildád a másik fölé akar kerülni, Jézus az Atya előtt alázza meg magát. Érdemes megkérdeznünk: amikor elcsendesedünk, vajon csak a saját gondolatainkat halljuk, vagy teret adunk Isten szavának is?

2. Hogyan gondolkodik Jézus az emberről?

Bildád az istentelen ember sorsát sorolja: félelem, bizonytalanság, pusztulás, reménytelenség. Jób helyzetére alkalmazza ezt a leírást, és szinte előre kimondja felette az ítéletet. A felsorolás mögött azonban egy fontos igazság is van: az Istentől elszakadt ember valóban elveszett ember. Nincs biztos alapja, nincs

maradandó reménysége, és önmagában nem találja meg az élet teljességét. De Jézus másként tekint erre az emberre. Ő nem tagadja a bűn valóságát, nem kisebbíti annak súlyát. Mégis odafordul a bűnöshöz. Nem azért jött, hogy a már elveszett embert végleg leírja, hanem azért, hogy megkeresse és megtartsa (ld. Lk 19,10). Jézus tudja, hogy az ember Isten nélkül elveszett, de éppen ezért jött el érte. A tékozló fiú példázatában az atya nem tagadja a fiú eltékozolt életét, mégis várja, elébe fut, és visszafogadja (ld. Lk 15,11–24). Ez az Atya szíve, amelyet Jézus megmutat nekünk. Bildád az ember bűnéből következtet az ember végső sorsára. Jézus a bűn mélységében is látja a megváltás lehetőségét.

3. A barátság, amely nem mond le a másikról.

Milyen fájdalmas, amikor egy barát nem megértésre törekszik, hanem ítéletet mond! Bildád nem veszi észre, hogy Jób szenvedése mellett a szavai még egy terhet raknak a vállára. Jézus barátsága egészen más alapokon áll: „Ti az én barátaim vagytok (Jn 15,14)! Jézus nem azért nevez bennünket barátainak, mert tökéletesek vagyunk. Ismeri a gyengeségeinket, a bukásainkat és a bűneinket, mégsem mond le rólunk. Ezért a mi barátságainknak is tükrözniük kellene valamit ebből a szeretetből. Vajon a barátaink mellettünk közelebb kerülnek Istenhez? Ismerik általunk az Atya szeretetét? Tudunk-e csendben maradni, amikor a másiknak meghallgatásra van szüksége, és tudunk-e megszólalni, amikor reménységet kell adnunk?

Milyen csendet és milyen barátságot viszünk magunkkal?

A Jób 18. fejezete arra figyelmeztet, hogy a helyesnek vélt gondolatok is válhatnak kegyetlenné, ha hiányzik mögülük az irgalom és az alázat. Jézus csendje az Atyára figyel. Jézus gondolkodása az ember megmentését keresi. Jézus barátsága pedig nem eltakarja a bűnt, hanem szembesít vele, miközben utat mutat a kegyelemhez. Három kérdést vigyünk magunkkal: Amikor elcsendesedem, Istenre figyelek, vagy csak a saját igazamat erősítem? Amikor egy ember bűnével találkozom, a bukását látom, vagy azt is, hogy Krisztus nélkül elveszett, de Krisztusban van reménye? Milyen képet kapnak a barátaim Istenről a velem való kapcsolatukban? Nem az a jó barát, aki mindenben igazat ad, és nem is az, aki minden hibánkat felsorolja. Hanem az, aki az igazságot szeretettel mondja ki, és a legnehezebb helyzetben sem mond le rólunk. Jézus ilyen barátnak bizonyult. Nekünk is ezt a barátságot kell továbbadnunk.

<u>Közének</u>: **468. dicséret 1-2. verse**: „Zengd Jézus nevét, zengd világ…”

Újszövetségi alapige: Jelenések könyve 5. rész 1-10. versei: ***„És láttam a trónon ülő jobb kezében egy könyvet, belül és kívül teleírva, hét pecséttel lepecsételve; és láttam egy erős angyalt, aki hatalmas hangon hirdette: Ki méltó arra, hogy felnyissa a könyvet, és feltörje pecsétjeit? De sem a mennyben, sem a földön, sem a föld alatt nem tudta senki felnyitni a könyvet, sem beletekinteni abba. És***

keservesen sírtam, mert senki sem bizonyult méltónak arra, hogy felnyissa a könyvet, és hogy beletekintsen. Ekkor az egyik vén így szólt hozzám: Ne sírj! Íme, győzött az oroszlán Júda törzséből, Dávid utóda, és felnyitja a könyvet és hét pecsétjét. És láttam, hogy a trón, a négy élőlény és a vének között ott áll a Bárány. Olyan volt, mint akit megöltek; hét szarva volt és hét szeme: az Isten hét lelke az, akiket elküldött az egész földre. A Bárány odament, és átvette a könyvet a trónon ülő jobb kezéből; és amikor átvette a könyvet, a négy élőlény és a huszonnégy vén leborult a Bárány előtt – mindegyiknél hárfa volt és aranypohár, tele füstölőszerrel: a szentek imádságai ezek –, és új éneket énekeltek ekképpen: Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megölettél, és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből; és a mi Istenünk papjaivá és országa népévé tetted őket, és uralkodni fognak a földön."

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

A látomás középpontjában egy különleges könyv áll, amely a trónon ülő Isten jobb kezében van. Belül és kívül tele van írva, hét pecséttel lepecsételve. A könyv Isten tervét és végső rendelkezését jelképezi. Tartalma nem hozzáférhető akárki számára. Nem lehet önkényesen felnyitni, megfejteni vagy birtokba venni. 1. Az angyal kérdése: Ki méltó? Egy erős angyal hatalmas hangon kérdezi: ki méltó arra, hogy felnyissa a könyvet és feltörje pecsétjeit? A kérdés nem egyszerűen arra vonatkozik, hogy ki képes kinyitni egy könyvet, hanem arra, hogy ki rendelkezik az ehhez szükséges méltósággal és jogosultsággal. Nem elegendő a tudás, a hatalom, a tekintély vagy a földi rang. Itt valami egészen másról van szó.
Senki sem méltó. Sem a mennyben, sem a földön, sem a föld alatt nem található senki, aki felnyithatná a könyvet és beletekinthetne. János ezért nagyon sír. Sírása az emberi tehetetlenség megrendítő kifejezése. A teremtett világ önmagában nem képes megoldani ezt a helyzetet. János sírása nem dönti el, hogy ki fogja felnyitni a könyvet, de rámutat arra, hogy szükség van Valakire, aki valóban méltó. A vigasztalás: Ne sírj! A vének egyike így szól Jánoshoz: „Ne sírj! Íme, győzött az oroszlán Júda törzséből, Dávid utóda!" János azonban, amikor odafordul, nem oroszlánt lát, hanem egy megöletett Bárányt. Milyen különleges ellentét! A győztes oroszlánról hallunk, de a megöletett Bárányt látjuk. Jézus Krisztus nem földi hatalommal, erőszakkal vagy mások legyőzésével aratott győzelmet, hanem a keresztáldozatával. Ő az Isten Báránya, aki néma maradt, amikor a vágóhídra vitték (ld. Ézs 53,7). A Bárány odamegy a trónon ülőhöz, és átveszi a könyvet. Ez a látomás fordulópontja. Az Atya rendelkezése szerint a Fiú az, aki méltó a könyv átvételére és pecsétjeinek feltörésére. Nem angyal, nem próféta, nem földi uralkodó, hanem Jézus Krisztus. A Bárány személye nélkülözhetetlen. Az Ő megváltó áldozata teszi Őt méltóvá. A négy élőlény és a huszonnégy vén leborul a Bárány előtt. Aranypoharakat tartanak, amelyekben a szentek imádságai

vannak. Ezek az imádságok az üldözöttek, a szenvedők és az igazságért kiáltók könyörgéseit is felidézik. Isten nem felejti el az övéit. A vérontás áldozatainak kiáltása sem vész el előtte. Gondoljunk a Jelenések 6,9–10-ben megszólaló vértanúkra. Fontos megjegyezni: a szentek imádságai az aranypoharakban vannak, nem magában a könyvben. A két kép azonban összekapcsolódik a mennyei látomásban. A mennyei sereg új éneket énekel: „Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megölettél, és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből." (Jel 5,9) Az ének középpontjában a Bárány megváltó műve áll. Megöletett értünk. Vérével megváltott bennünket. Minden népből és nyelvből hívott el embereket. Új életet és új rendeltetést adott az övéinek. A megváltottak királysággá és papokká lettek Isten számára. Az új ének tehát a megváltás éneke. A menny a Bárányt dicsőíti.
János sírt, mert nem talált senkit, aki méltó lett volna. De elhangzott a vigasztalás: Ne sírj! Van valaki, aki méltó! A megöletett Bárány: Aki vállalta a keresztet. Aki vérét adta a bűnösökért. Aki megváltotta az övéit. Aki győzött. Aki átvehette a könyvet. Az Atya döntött. A Bárány méltó. Az Ő személye nélkülözhetetlen. A könyv a trónon ülő kezében van, a Bárány átveszi, és a menny új éneket énekel. A látomás legnagyobb csodája nem csupán a titokzatos könyv, hanem az, hogy ki méltó annak felnyitására. Nem az a legfontosabb, hogy mi mindent tudunk megfejteni a könyvből, hanem az, hogy felismerjük-e azt, aki méltó a könyv felnyitására. Ő Jézus Krisztus, az Isten Báránya! „Méltó a megöletett Bárány, hogy övé legyen az erő és a gazdagság, a bölcsesség és a hatalom, a tisztesség, a dicsőség és az áldás!" (Jel 5,12) Ámen

Utóima: Mennyei Édesatyánk! Hálát adunk Neked, hogy a történelem és a jövő a Te kezedben van. Köszönjük, hogy nem hagytál bennünket reménység nélkül, hanem elküldted Fiadat, Jézus Krisztust, az Isten Bárányát. Köszönjük, hogy Ő vállalta a keresztet, vérét adta értünk, és megváltott bennünket. Köszönjük, hogy Ő az egyetlen, aki méltó a könyv átvételére és felnyitására. Urunk, bocsásd meg, amikor emberi erőben, bölcsességben vagy hatalomban keressük a megoldást. Taníts bennünket arra, hogy minden helyzetben Benned bízzunk. Add, hogy szeressük Igédet, alázatos szívvel olvassuk, és egyre jobban megismerjük Jézus Krisztust. Őrizd meg szívünkben a Bárány iránti hálát és szeretetet. Segíts, hogy életünk is új ének legyen Előtted, és szavainkkal, cselekedeteinkkel Téged dicsőítsünk. Áldd meg mindazokat, akik hallották Igédet, és segíts, hogy a megváltottak örömével járjunk Előtted. Jézus Krisztus nevében kérünk. Ámen.

Úri ima: Mi Atyánk…

Áldás: „A nyáj elé áll, és legelteti az Úr hatalmával, az Úristen fenséges nevével. Akkor nyugodtan élnek, mert hatalma kiterjed a föld határáig. Ez lesz a békesség (Mik 5,3-4a)” Ámen.

Ének: **459. dicséret:** „Az Isten Bárányára letészem bűnöm én…”